



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 2746/24**  
**22.5.2024. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Грубовић, адвокат из Београда, ул. Капетан Мишина бр. 9, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Петровић, адвокат из Београда, Булевар Краља Александра бр. 612 в, ради накнаде штете, вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 11275/20 од 11.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 22.5.2024. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 11275/20 од 11.9.2023. године у ставовима првом и трећем изреке.

**Образложење**

Ожалбеном пресудом Првог основног суда у Београду П 11275/20 од 11.9.2023. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени физички бол исплати износ од 100.000,00 динара и на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 11.09.2023. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилце у делу у коме је тражила да се обавезе тужени да јој преко досуђених износа из става првог изреке плати износ од још 120.000,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени физички бол, преко досуђеног износа од 100.000,00 динара, па до траженог износа од 220.000,00 динара, односно за износ од још 80.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх, односно преко досуђеног износа од 100.000,00 динара, до траженог

износа од 180.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености износ од 70.000,00 динара и на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде износ од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 11.9.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиље у делу у коме је тражила да се обавезе тужени да јој на досуђени износ трошкова парничног поступка плати законску затезну камату од дана доношења пресуде до дана извршности пресуде.

Против наведене пресуде и то одлука садржаних у ставовима првом и трећем изреке, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у побијаном делу на основу овлашћења из одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

Ожалбена пресуда у побијаном делу није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе, с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиљу је дана 22.4.2018. године напао пас туженог, у заједничком дворишту у ..., на адреси .... На тој парцели, површине пола хектара, налази се 15 стамбених објеката, а између њих нема ограда, нити преградних зидова, тако да сви који ту живе деле исто двориште. Тужиљу је напао пас туженог расе “Лансир”, с леђа и оборио је на земљу, услед чега је задобила повреде у десном лумбалном пределу, десној потколеници и десном скочном зглобу са предње стране. Тужени је приликом саслушања у својству парничне странке изјавио да је критичног дана чистио двориште и кућицу свог пса ..., средњоазијског овчара, висине око 55цм и тежине око 50кг, те да је у једном тренутку пас изашао из кућице, прошао кроз његов стан и вратио се након једног до два минута. У време када је тужиља нападнута пас ... је имао четири године. Тужени је псу тог дана ставио заштитну корпу и то чини увек када пас излази из бокса, али је није притегао. Против туженог је поднета кривична пријава због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278 тав 5 у вези става 1 Кривичног законика, али је иста решењем Првог основног јавног тужилаштва у Београду од 30.12.2019. године одбачена, јер је тужени уплатом новчаног износа у целости испунио своју обавезу из члана 283 став 1 тачка 2 ЗКП-а, која му је наложена наредбом тужилаштва о одлагању кривичног гоњења, те да је он у својству осумњиченог у потпуности признао наводе кривичне пријаве. Патрола Секретаријата за послове комуналне полиције извршила је контролу комуналног реда дана 5.1.2019. године и у моменту контроле затекли су везаног власничког пса у ограђеном простору, без могућности слободног кретања. Радило се о псу под именом ..., расе Ландсир, који је био уредно вакцинисан и чипован. Патрола је том приликом обавила разговор са власником пса и упознала га са обавезом поштовања Одлуке о држању домаћих

животиња и кућних љубимаца на територији града Београда. Из налаза и мишљења судског вештака ортопедске хирургије и трауматологије др Гаврила Шћепановића од 22.9.2022.године, утврђено је да је дана 22.4.2018. године, тужила од два угриза пса задобила ујед у лумбалном делу леђа, са десне стране и огуљотину у пределу десног скочног зглоба, са предње стране. Због изненадног напада и последичног пада на десну бочну страну задобила је истегнуће десног скочног зглоба са лакшим нагњечењем потколенице. Све ове повреде представљају појединачно и у целини лаку телесну повреду. Тужила је због повреда трпела физичке болове јаког интензитета око пет сати, након уједа у регији леђа и десног скочног зглоба и због уганућа десног скочног зглоба, а трпела је болове повремено при транспорту од ... до две удаљене здравствене установе, као и при чекању на прегледе, снимања, хирушко чишћење рана и при имобилизацији скочног зглоба. Тужила је трпела и физичке болове средњег интензитета у трајању од око 3 дана, повремено у првим данима након више повреда, при зарастању огуљотина и уједних рана, при превијању више пута и при свакодневном неопходном кретању са повређеном ногом у кућним условима. Повреде су биле на локацији где се покрећу мишићи у свакодневној функцији и при лежању на леђима, тако да се провоцирао бол и био је јачег интензитета и дужег трајања, а уједи су успореније зарастали. Трпела је и болове лаког интензитета још око 7 дана, у време зарастања оштећене коже на леђима и регији десног скочног зглоба, при зарастању истегнућа скочног зглоба, при превијању 10 дана због успореног зарастања рана, а све повремено за време лечења. Такође, тужила је имала у току лечења низ болних неугодности, при примању инекција антитетанусне заштите и антибиотика у трајању од 10 дана, као и због отежаног одржавања хигијене тела, одлазака на превијање више пута и отежаног лежања због уједа на леђима, отежаног облачења и обувања, а све то се у судско-медицинској пракси урачунава у физичке болове лаког степена. Код тужиле нема наружености тела од последица повреда. На локацији слабинског дела леђа са десне стране, налазе се три бледа. површна ожиљка, пречника у просеку од око 1,5 x 0,5 cm и један ожиљак истог промера у регији десног скочног зглоба са предње стране. Ожиљци су слабо видљиви и налазе се на условно видљивим местима и не представљају наруженост тела, а тужила, по мишљењу вештака ортопеда не трпи ни душевне болове због наружености тела. Из налаза и мишљења вештака за област психијатрије др Миливоја Панића од 17.10.2022. године, утврђено је да је тужила доживела примарни страх јаког интензитета услед непосредне угрожености и опасности, који је трајао од 10 до 15 секунди, док је напад трајао, а на јак интензитет страха утицали су изненадни и неочекивани напад пса, локализација ране, величина пса, доживљај телесне угрожености, осећај тренутне беспомоћности и згранутости, јака физичка бол и крварење из ране. Након тога уследио је секундарни страх средњег интензитета због неизвесности лечења и могућих компликација и последица повреде, а трајао је наредних 5 дана, то јест до завршетка дела дијагностичких и терапијских процедура, а на средњи интензитет страха утицале су непријатне болне интервенције, локализација повреде, успорено зарастање ране, постојање отока и болова у повређеној ноzi, као и страх тужиле да јој се рана не затрује, не загноји и да не дође до компликације. Секундарни страх слабог интензитета трајао је наредних 7 дана и у том периоду тужила је страховала од могућих компликација и инфекције, те се плашила да ће заостати ожиљак. Изјашњавајући се на примедбе туженог, судски вештак за област психијатрије др Миливој Панић је појаснио да је налаз засновао искључиво и једино на исказу тужиле у складу са судско-психијатријском струком, те да је извршио психијатријски преглед и експлорацију тужиле, са посебним тежиштем на карактер и

природу штетног догађаја и утицаја таквог догађаја на психичко стање тужиље у време након штетног догађаја, као и испитивање психолошких последица штетног догађаја. Судско-психијатријски преглед обављен је 13.10.2022. године, четири и по године касније а време од четири и по године након штетног догађаја није контраиндиковано да се обави вештачење које је урађено по налогу суда. У поступку вештачења користио је методологију судско-медицинског вештачења која је описана у уџбеницима судске психијатрије, а класификација коју је користио је међународна класификација менталних поремећаја и поремећаја понашања-десета ревизија, МКВ 10. Судски вештак неуропсихијатар је појаснио да не постоји скала за утврђивање страха код уједа пса, већ се страх утврђује на основу података из медицинске документације, података из списка предмета и непосредног судско-психијатријског прегледа. Интензитет и трајање страха определио је у складу са правилима судско-психијатријског вештачења, а приликом одређивања интензитета и трајања страха користио је критеријуме као што су личност повређене, њену професију, локализацију у величину ране, свесност тужиље о могућим компликацијама и последицама повреде, увођење и трајање антибиотске и аналгетске терапије, затезање, болност и оток у пределу ране, страх од напредовања и инфекције, страх од сепсе, страх од заостајања видљивог ожиљка и наружености.

Полазећи од напред наведеног, првостепени суд је применом одредби чланова 173, 174 и 200 Закона о облигационим односима, те одредбе члана 6 став 4 тачка 1 Закона о добробити животиња, одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, налазећи да је за претрпљену нематеријалну штету која је проузрокована тужиљи одговаран тужени по основу одговорности за штету од опасне ствари, као власник пса који је штету нанео тужиљи, будући да између пропусти туженог у држању и надзору пса и настале штете за тужиљу постоји узрочно-последична веза. Висину накнаде штете првостепени суд је утврдио оценом околности конкретног случаја, а с обзиром на интензитет и дужину трајања физичких болова и претрпљеног страха, те да досуђени износи представљају реалну новчану сатисфакцију тужиљи за претрпљену нематеријалну штету. Првостепени суд је тужиљи на досуђене износе нематеријалне штете признао и законску затезну камату почев од 11.9.2023. године, као дана пресуђења, на основу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Супротно жалбеним наводима туженог, правилно је првостепени суд поступио када га је обавезао да тужиљи накнади нематеријалну штету за претрпљени физички бол и страх, у износима који су ближе опредељени у ставу првом изреке побијане пресуде. Ово из разлога што за штету коју пас проузрокује трећем лицу, због пропусти власника, искључиво одговара власник пса по основу члана 174 Закона о облигационим односима, јер пас представља опасну ствар. Тужиљи су нападом пса, чији је власник тужени, проузроковане повреде које су квалификоване као лакше, али су код ње проузроковале физичку бол која је трајала одређено време и страх, како због напада пса, тако и због последица које могу да настану.

Наводи туженог у жалби да нема доказа да је његов пас ујео тужиљу, неосновани су, с обзиром на то да је и сам тужени приликом саслушања изјавио да је критичног дана, када је дошло до повређивања, чистио кућицу за пса, да пас није имао корпу и да је био одсутан неких два минута, колико времена је било довољно да нападне тужиљу у дворишту и да се врати власнику. Очигледно је да се тужени у конкретном случају није

понашао одговорно и са примереном пажњом, не само према псу, већ ни према околини, јер се пропуштањем надзора над псом, повећала могућност настанка штете до које је у конкретном случају и дошло. Одредбом члана 6 став 4 тачка 1 Закона о добробити животиња прописано је да је власник, односно држалац животиња дужан да према животињи поступа са пажњом доброг домаћина и да обезбеди услове за држање и негу животиња који одговарају врсти, раси, полу, старости, као и физичким, биолошким и произвољним специфичностима и особинама у понашању и здравственом стању животиња.

Позивање туженог у жалби на исказе саслушаних сведока није од утицаја на доношење другачије одлуке, с обзиром да нико од саслушаних сведока нема непосредна сазнања о овом догађају, јер нису били присутни у тренутку када је пас напао тужилу, а њихово формирано мишљење о псу и опис пса који су дали ни у којој мери не може да умањи одговорност туженог за нематеријалну штету која је тужилу произрокована уједом пса, јер се није понашао са дужном пажњом.

Такође, наводи туженог у жалби да је поступак пред Првим основним јавним тужилаштвом окончан одбацивањем кривичне пријаве, нису релевантни, с обзиром да је кривична пријава због кривичног дела изазивања опште опасности у односу на туженог одбачена, због тога што је тужени уплатио новчани износ по налогу тужилаштва, и тиме практично признао да се све догодило на описани начин.

Правилно је првостепени суд, имајући у виду све околности овог случаја, врсту и природу повреда тужиле, као и интензитет и дужину трајања претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, применом одредбе члана 200 став 2 Закона о облигационим односима, тужилу за наведене видове нематеријалне штете, према ценама и критеријумима важећим на дан доношења побијане пресуде, одмерио и досудио износе ближе наведене у ставу првом изреке побијане пресуде, који износи су и по оцени овог суда, као другостепеног, одговарајући сврси и циљу ради којег се накнада досуђује. Наиме, досуђени износи представљају правичну новчану накнаду која има за циљ да се тужилу пружи одговарајућа сатисфакција према значају повређеног добра, јер управо из одредбе члана 200 став 2 Закона о облигационим односима произилази да смисао, циљ и сврха новчане накнаде нематеријалне штете није да се штета отклони већ да се оштећеном лицу омогући да прибави одређена материјална добра која ће му донекле помоћи да лакше савлада болове и патње које је претрпео због повреде и који ће уколико је то могуће ублажити неравнотежу која омета психички живот тужиле.

Примедбе туженог у жалби у погледу обављених вештачења у поступку пред првостепеним судом, неосноване су, с обзиром да су судски вештак ортопед и судски вештак неуропсихијатар, своје налазе засновали на расположивој медицинској документацији, а судски вештак неуропсихијатар и на неуропсихијатријском прегледу тужиле, током поступка одговорено је на све примедбе туженог, а исти није предложио да се обави ново вештачење, те је стога првостепени суд правилно поступио када је своју одлуку засновао на налазима и мишљењима судских вештака, претходно оценивши да су исти јасни, стручни и објективни.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже

јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, с обзиром да је иста донета правилном применом одредби чланова 153, 154, 163 Закона о парничном поступку, сходно успеху парничних странака у спору, а све према Адвокатској тарифи и и Таксеној тарифи важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку и члана 401 тачка 2 истог Закона, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија  
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић